

piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

แฮร์เฮอร์สกับชาสมุนไพร ส่วนผสมฟื้นฟูใจในวันที่อ่อนล้า

まどろみハーブティー

吉祥寺シェアハウスの優しい魔法

มารุอิ โทมาโตะ

เจียน

อาคิรา รัตนาภิรัต

แป

ฉันสนุกกับความรู้ใหม่จึงพลิกหน้ากระดาษไปเรื่อยๆ

และจดจ่ออยู่กับการอ่านจนลืมว่า

เพิ่งได้ออนไม่กีชั่วโมง รู้ตัวอีกทีก็เที่ยงแล้ว

- มารุอิ โทมาโตะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

“การร้องไห้ไม่เกี่ยวกับอายุสักหน่อย ถ้าอยากร้องไห้แต่ร้องไม่ได้จะยิ่งทรมานนะ”

ไม่ว่าจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในช่วงวัยใด เราทุกคนต่างก็มีเรื่องทุกข์ใจจนอยากจะร้องไห้กันทั้งนั้น แต่เพราะคำว่า “โตเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ” จึงมักอดกลั้นและกักขังความทุกข์นั้นไว้ เลือกบ่นหน้ายิ้มมากกว่าปล่อยให้หน้าตาไหลริน หรือบางครั้งเราอยากแสดงความอ่อนแอให้ใครสักคนปลอบ แต่เพราะสภาพแวดล้อม หรือแม้กระทั่งตัวเราเองที่ไม่อนุญาตให้แสดงความอ่อนแอ นั้น และเมื่อกาลเวลาผันผ่านก็เปลี่ยนเราที่เคยชื่อตรงกับตัวเองให้เป็นผู้ใหญ่ที่เก็บงำความรู้สึก

แต่รู้ไหม ไม่ว่าจะอายุเท่าไร คนเรามีสิทธิ์ที่จะอ่อนแอกันทั้งนั้น มีสิทธิ์ที่จะร้องไห้ หรือจะงอแงบ้างก็ไม่เห็นเป็นไร ไม่จำเป็นต้องเข้มแข็งตลอดเวลาก็ได้ ไม่อย่างนั้นตัวเราเองนี่แหละที่จะเหนื่อยล้าจนไม่มีแรงลุกขึ้นมาสู้กับปัญหา หากเขาแต่ทำตัวเข้มแข็งทั้งที่จิตใจอ่อนล้า เมื่อไรที่ล้มลงก็อาจจะไม่รู้วิธีลุกขึ้นยืนก็ได้

ปล่อยให้หัวใจร้องไห้บ้าง แสดงความอ่อนแอให้คนอื่นปกป้องบ้าง นั่นอาจเป็นเรื่องดีที่จะได้สร้างภูมิคุ้มกันซึ่งทำให้เราค่อยๆ เข้มแข็งอย่างแท้จริง เช่นเดียวกับ “จियोโกะจัง” ที่เผชิญมรสุมชีวิตในสังคมการทำงาน เธอไม่เพียงเบิร์นเอาต์ แต่สภาพจิตใจถึงขั้นแตกสลาย และนั่นก็ทำให้เธอล้มลงจนลุกขึ้นเองไม่ได้

แต่ใครจะคาดคิดว่า ชาสมุนไพรรสนุ่มหนึ่งกากับคนแปลกหน้า
แสนใจดีในแฮร์เรสต์ที่อบอวลด้วยความอบอุ่น จะกลายเป็น “ที่ปักพืง”
ให้คนเหนื่อยล้าอย่างจियोโกะจึงได้นั่งกอดเขาและซุกหน้าร้องไห้ได้อย่าง
เต็มที่

หากแฮร์เรสต์หลังนี้คือที่ปักสำหรับคนที่กำลังเหนื่อยล้า หนังสือ
เล่มนี้ก็ขอเป็น “ที่ปักใจ” ให้เหล่านักอ่าน

เชิญดื่มด่ำไปกับเรื่องราวแสนอ่อนโยน พร้อมจิบชาสมุนไพรร
รสที่ชอบ โดยมีหนังสือเล่มนี้เป็นที่ปักพืงให้เหล่านักอ่านร้องไห้อย่าง
สบายใจ

p/ccolo

สารบัญ

อารัมภบท	1
บทที่ 1 ความอ่อนโยนของชาคาโมมายล์	3
บทที่ 2 ซามินต์แห่งการประนีประนอม	62
บทที่ 3 ซาลาเวนเดอร์ยามฟ้าสาง	96
บทที่ 4 ซาโรสฮิปได้แสงแดดอบอุ่น	125
บทที่ 5 ซาแมลโลว์แห่งการเปลี่ยนแปลง	145
บทที่ 6 ซาลูกเดียวที่คิดถึง	166
บทที่ 7 ซาสมุนไพรรสนุ่ม	197
ตอนพิเศษ ค็อกเทลสมุนไพรมะเขือเทศ	231
หนังสืออ้างอิง	243
ส่งท้ายจากผู้เขียน	244
ส่งท้ายจากผู้แปล	246
เกี่ยวกับผู้เขียน	247
เกี่ยวกับผู้แปล	248

อารัมภบท

เมื่อเปิดหน้าต่าง ความเขียวชอุ่มภายในสวนซึ่งมีแสงแดดอ่อน ๆ อาบไล้ก็แผ่กว้าง ดอกหญ้าไหวไปตามแรงลม พร้อมกลิ่นหอมจากสมุนไพรลอยอบอวล

ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่ รู้ตัวอีกที การตื่นนอนตอนเช้าก็ไม่ใช่ว่าเรื่องน่ารำคาญเหมือนสมัยที่ยังพักอยู่ในห้องปิดทึบและมีดสลัวอีกต่อไป

“จियोโกะจัง อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

เมื่อฉันหันไปมองตามเสียงเรียกนั้น ก็พบคุณฮารุอะะ ผู้ดูแลแซร์เฮาส์แห่งนี้

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

“จะรีบทำข้าวเช้าเดี๋ยวนี้ล่ะ”

“ฉันช่วยค่ะ”

คุณฮารุอะะซึ่งสวมผ้ากันเปื้อนลายดอกไม้สีม่วงอ่อนยังไม่เดินเข้าไปในครัว แต่ยืนอยู่หน้าตู้ซึ่งอยู่ใกล้โต๊ะอาหาร เธอเปิดบานประตูตู้แล้วหยิบขวดเล็ก ๆ ซึ่งบรรจุชาสมุนไพรออกมา

“ไหน ๆ แล้วมาดื่มชาสมุนไพรด้วยกันก่อน แล้วค่อยทำอาหารมือเช้าเถอะ”

ฉันตอบเสียงดังให้กับข้อเสนอของคุณฮารุอะะว่า “เห็นด้วยค่ะ!” ขณะที่เราสองคนคิดกันว่าจะดื่มชาสมุนไพรชนิดไหนดี สายตาของฉันก็สะดุดกับใบชาสีเหลือง

“คุณฮารุอะ มีสมุนไพรที่เข้ากับดอกเอลเดอร์บ์นี่คะ”

“อืม ดอกเอลเดอร์บ์น่าจะเข้ากับคาโมมายล์ได้ดีนะ ลองเอาสองอย่างนี้มาชงด้วยกันดีมั้ย”

“ค่ะ!”

คาโมมายล์กับดอกเอลเดอร์บ์ ทั้งสองชนิดเป็นสมุนไพรในความทรงจำของฉัน คุณฮารุอะผสมใบชา เติมน้ำร้อน แล้วรอกู้หนึ่งหลังจากนั้นก็รินชาสมุนไพรสีอำพันลงในถ้วยชาซึ่งเป็นแก้วใส

“จियोโกะจัง มาดื่มกันเถอะ”

พวกเราหนึ่งที่โต๊ะอาหารโดยหันหน้าเข้าหากัน และเริ่มดื่มด่ำกลิ่นหอมของชา ไอน้ำที่ลอยขึ้นมาให้กลิ่นนุ่มนวลและอ่อนโยน คล้ายกับดอกไม้ที่กำลังแบ่งบานท่ามกลางแสงแดดอ่อนๆ เมื่อดื่มอีกหนึ่งก็พบว่าชานี้มีรสชาติสดชื่นและดื่มง่าย ถ้าใส่น้ำผึ้งลงไปคงยิ่งอร่อย

“รสชาติแบบนี้ น่าจะเข้ากับน้ำผึ้งได้ดีนะ”

“ฉันกำลังคิดแบบนี้แหละค่ะ”

ฉันกับคุณฮารุอะมองหน้ากันแล้วหัวเราะ

เช้าวันใหม่ที่แสนสงบ ความอบอุ่นค่อยๆ แผ่ซ่านในหัวใจของฉัน

บทที่ 1

ความอ่อนโยนของซาคาโอบายล์

ฉันพิมพ์คำว่า “บทความพิเศษเรื่องชุดลำลองสำหรับผู้ใหญ่” ลงในคอมพิวเตอร์ แล้วเบนสายตามองเอกสารแผนโครงการที่อยู่ในมือ ภาพเสื้อตัวนอกที่อยู่ในเอกสารส่วนใหญ่มีสีเขียวมินต์ สีครีม และสีชมพูอ่อน

ซึ่งบทความค่อนข้างเรียบง่าย บางทีฉันควรแก้ไขสักหน่อย แล้วค่อยส่ง ฉันค้นหาคำที่สื่อถึงฤดูใบไม้ผลิในอินเทอร์เน็ต พลังจิตบันทึกคำที่น่าจะใช้งานได้

ฉันทำงานในแผนกประชาสัมพันธ์ของบริษัทผลิตเสื้อผ้า โดยได้รับมอบหมายให้ดูแลแบรนด์หนึ่งซึ่งผลิตเสื้อผ้าหลากหลาย ตั้งแต่เสื้อผ้าสำหรับหนุ่มสาววัยทำงาน ชุดลำลองสำหรับสวมใส่ในชีวิตประจำวัน รวมไปถึงเสื้อผ้าเด็ก

เมื่ออากาศในเดือนกุมภาพันธ์จะยังหนาวเย็น ทว่าสินค้าสำหรับฤดูใบไม้ผลิจะเริ่มไปถึงร้านค้าในสัปดาห์หน้า วันนี้ทั้งวันฉันจึงต้องคิดบทความประชาสัมพันธ์โดยดูเอกสารแผนโครงการที่ได้รับมาจากแผนกส่งเสริมการขายไปด้วย

“คาเซะ”

ใครบางคนส่งเสียงเรียก ฉันจึงหยุดมือที่กำลังขยับบนแป้นพิมพ์ พอหันไปก็เห็นเพื่อนร่วมงานรุ่นเดียวกันที่ชื่อซาโตมิคุงยืนอยู่ข้างๆ ผมสีดำของเขาหยักศกเล็กน้อย ตาสองชั้นคมชัด หางตาตก

จนดูไร้เดียงสา

ฉันแปลกใจเมื่อเห็นเสื้อผ้าของเขา

เมื่อเช้าเขาสวมสูทสีเขียวแก่ ส่วนเสื้อเชิ้ตและเนกไทเป็นโทนสีดำ เข้าชุดกัน แต่ตอนนี้เขากลับสวมสูทสีเทาอมฟ้าเข้ากับเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อน ลายจุดสีขาวขนาดเล็กใหญ่ปะปนกัน ส่วนเนกไทเป็นสีน้ำเงินเข้มเรียบ ๆ ดูเหมือนจะมีเหตุผลบางอย่างให้เขาต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าภายในเวลาไม่กี่ ชั่วโมง

“วันนี้จะมีลูกค้ามาหลังห้าโมงเย็น ถ้ามีโทรศัพท์เร่งด่วน ฝากช่วยจัดการทีนะ”

“ได้สิ”

เพราะเหตุนี้ถึงต้องเปลี่ยนไปใส่เสื้อผ้าแบรนด์บริษัทสินะ

ในบริษัทมีทั้งคนที่เลือกสวมเสื้อผ้าแบรนด์ของเราเอง และคนที่สวมเสื้อผ้าตามความชอบโดยไม่จำกัดว่าเป็นของแบรนด์ไหน โดยจะสวมเสื้อผ้าแบรนด์บริษัทเฉพาะเวลาที่ต้องพบปะบุคคลภายนอก เท่านั้น

เหตุผลของแต่ละคนล้วนแตกต่างกันไป บางคนไม่อยากใส่เสื้อผ้าแบรนด์บริษัทในออฟฟิศ บางคนเห็นเสื้อผ้าพวกนี้ตอนทำงาน จนเบื่อ เลยเลือกสวมเสื้อผ้าแบรนด์อื่นเพื่อให้รู้สึกถึงความแปลกใหม่ และสดชื่น

“แล้วก็ขอโทษที แต่ช่วยทำเอกสารนี้ด้วยได้มั๊ย” ซาโตมิกุงวางกระดาษสองสามแผ่นบนโต๊ะของฉัน พอเห็นกระดาษพวกนั้น ฉันก็เบิกตากว้าง มันคือเอกสารของปีก่อนที่หัวหน้าให้มาตั้งแต่เดือนที่แล้ว

แผนกประชาสัมพันธ์ของเรามีหน้าที่จัดเตรียมเอกสารที่จะแจกจ่าย

ในวันเปิดตัวสินค้าใหม่ ซึ่งจัดขึ้นสำหรับผู้คนในแวดวงอุตสาหกรรม เครื่องแต่งกายในเดือนเมษายน แอมยังต้องเตรียมรายชื่อบริษัทที่ต้องเชิญและบัตรเข้าชมอีกด้วย

ซาโตมิคุงตั้งใจว่าจะทำเอกสารของปีนี้โดยดูเอกสารของปีก่อนเป็นตัวอย่าง

“นี่มันเอกสารที่ต้องเตรียมให้หัวหน้าแผนกกับแผนกออกแบบ ตรวจสอบประชุมพຽงนี้ไม่ใช่หรือ”

“ช่วงนี้ยุ่งๆ ผมเลยยังไม่ได้ทำ แอมวันนี้ยังมีลูกค้ามาอีก ผมคงทำไม่ทันหรอก”

เนื่องจากเราแบ่งหน้าที่กันแล้ว ฉันจึงติดต่อกับบริษัทต่างๆ เพื่อเชิญมาร่วมงานและจัดเตรียมบัตรเข้าชมจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถึงจะยังพอมีเวลา แต่หากยังไม่เริ่มทำเอกสารที่ต้องตรวจในการประชุม วันพຽงนี้คงไม่ดีแน่

นอกจากนี้แผนกออกแบบยังต้องใช้เอกสารนี้เพื่อผลิตวีดิทัศน์ที่จะเปิดบนจอภาพในวันงาน หากเอกสารไม่พร้อมจะกลายเป็นการสร้างปัญหาให้แผนกอื่น

ตอนนี้เป็นเวลาสิบเอ็ดโมงครึ่ง ฉันตั้งใจจะสะสางแผนโครงการที่ทำอยู่ตอนนี้ให้เสร็จในช่วงเช้า ส่วนตอนบ่ายจะเริ่มงานที่ได้รับมอบหมายมาใหม่

“ขอโทษนะ วันนี้ฉันก็ยุ่งเหมือนกัน”

ฉันตั้งท่าจะปฏิเสธ แต่แล้วเขาก็อ้อนวอนด้วยดวงตากลมโต เหมือนลูกหมาพลางพูดว่า “คาเสะ~

“ใครๆ ก็ชมว่าเอกสารของคาเสะอ่านเข้าใจง่าย ขอรับรองละ! เดี่ยวผมช่วยฟรีเซนต์กับพวกหัวหน้าแผนกเอง!”

ซาโตมิคุงถนัดการพูดต่อหน้าผู้คน ถ้าได้เขาฟรีเซนต์ก็ถือว่าช่วยได้มาก

แต่ถ้ารับงานเร่งด่วนของคนอื่นมาทำ จะกระทบกับงานในมือของฉันไปด้วย อีกอย่าง เดือนก่อนก็เคยเกิดเหตุการณ์แบบนี้มาแล้ว ถึงตอนนั้นฉันจะทำงานล่วงเวลาจนผ่านไปได้ แต่ถ้าเป็นแบบนี้บ่อยๆ ร่างกายก็คงรับไม่ไหวเหมือนกัน

“ไว้คราวหน้าผมจะเลี้ยงข้าวเป็นการตอบแทนนะ”

“แต่ว่า...”

“คาเสะชอบกินอะไรล่ะ เนื้อหรือซูชิดี เต็มใจผมหาร้านอร่อยๆ ให้เอง!”

ฉันยิ้มเมื่อเมื่ออีกฝ่ายพยายามหลอกล่อด้วยของกิน บรรยายภาคที่ปฏิเสธไม่ออกทำให้ฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี

ถ้าฉันปฏิเสธ ซาโตมิคุงก็คงลำบาก และจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ฉันก็เห็นเค้ากลางว่าหากทำเอกสารไม่เสร็จ ในฐานะที่รับผิดชอบงานร่วมกัน ฉันคงโดนหัวหน้าตำหนิไปด้วย ถ้าต้องเจอสถานการณ์แบบนั้น ผู้ฟรีเซนต์งานให้ดีขึ้นดีกว่า

“ก็ได้ แต่คราวหน้าถ้าเจอปัญหาอะไรให้รีบบอกนะ”

พอฉันรับคำ ซาโตมิคุงก็คลี่ยิ้ม

“ขอบคุณที่ช่วยเสมอเลยนะ! ค่อยยังชั่ว! คาเสะคิดร้านที่อยากกินมาได้เลย!”

แล้วซาโตมิคุงก็จากไปทันที ฉันรวบรวมกระดาษที่กระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะมาจัดเรียง

สุดท้ายก็รับมาทำจนได้ ฉันแทบถอนหายใจเมื่อเห็นกระดาษในตที่ติดอยู่บนคอมพิวเตอร์ นานๆ ที่ฉันก็อยากกลับบ้านเร็วบ้าง

ฉันทำงานของตัวเองให้เสร็จในช่วงเช้า รวบรวมข้อมูลสำหรับทำเอกสารที่ซาโตมิคุงไหว้วานโดยไม่พักกลางวัน ฉันพอมีภาพร่างในหัวแล้ว และจะต้องทำให้เสร็จก่อนบ่ายสามโมง ฉันอยากเริ่มทำงานใหม่ของตัวเองในช่วงเย็น

ขณะจกดจออยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ไหล่ขวาก็เริ่มปวดเมื่อยขึ้นเรื่อย ๆ ฉันจึงคิดจะพักสักสิบนาที

“คุณคาสะะ”

ทันใดนั้นน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ของผู้หญิงคนหนึ่งก็ทำให้ไหล่ของฉันกระตุก พอหันไปมองก็เห็นหัวหน้าแผนกกำลังมองมาทางนี้

“ขอคุยด้วยหน่อยค่ะ”

หัวหน้าแผนกพูดแค่นั้นแล้วลุกขึ้นยืน ฉันจึงรีบเดินตามหลังไป พลังนึกกังวลว่าวันนี้จะโดนตำหนิเรื่องอะไรอีก ฉันไปทำอะไรให้หัวหน้าไม่พอใจหรือเปล่า

เมื่อเห็นห้องที่หัวหน้าแผนกเดินเข้าไป ฉันก็นำชีต ห้องประชุมที่มีผนังเป็นกระจกใส มองเห็นได้จากทั้งสำนักงาน นี่ฉันกำลังจะถูกตำหนิในสถานการณ์ที่เปิดเผยด้วยเรื่องอะไรกัน ไม่เอา ฉันไม่อยากเข้าไป แต่ฉันพูดแบบนี้ออกไปไม่ได้

— ห้องประหารต่อหน้าธารกำนัล

เวลาหัวหน้าแผนกมีเรื่องจะคุยด้วย เธอจะเรียกลูกน้องมาคุยที่ห้องนี้ซึ่งมองเห็นได้จากโถงทางเดิน

แต่เพราะผนังห้องบางและสะท้อนเสียงง่าย บางครั้งเสียงก็เล็ดลอดออกไป บางคนจึงเรียกห้องประชุมนี้ด้วยชื่อนั้น

ฉันกำมือแน่นขณะก้าวเข้าไปในห้องนั้นด้วยความรู้สึกว่าจะอยากหนีไปจากที่นี่

“รู้ตัวมั้ยว่าถูกเรียกมาเรื่องอะไร”

“ไม่ทราบค่ะ...”

หัวหน้าแผนกถอนหายใจเฮือกใหญ่ด้วยท่าทางเหนื่อยหน่าย

“คุณคาสะ ความมีน้ำใจของคุณไม่ส่งผลดีต่ออีกฝ่ายหรอกนะ”

เสียงของหัวหน้าแผนกสะท้อนก้อง แต่ฉันได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นดังกว่ามาก ฉันหายใจหอบถี่สั้น ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า แถมในห้องสี่เหลี่ยมแคบ ๆ นี้ยังไม่เปิดเครื่องปรับอากาศ ทำให้หายใจไม่ออก

“ถึงคุณจะยอมเหนื่อยที่รับงานของคนอื่นมาทำ แต่คุณคาสะ เข้าใจใช่ไหมว่า ถ้างานของคุณเองไม่คืบหน้าก็ทำให้คนอื่นเดือดร้อนเหมือนกัน”

สายตาเย็นชาที่มองมาทำให้ฉันแทบจะแข็งทื่อ

“ถึงซาโตมิคุงจะพูดโน้มน้าวเก่งจนคุณปฏิเสธไม่ได้ก็เถอะ”

หัวหน้าแผนกพูดถูกและฉันเองก็เข้าใจดี ในตอนนี้ความจริงเรื่องนั้นกำลังทิ่มแทงฉันอย่างเจ็บปวด

“คุณอาจดีใจที่อีกฝ่ายมาขอความช่วยเหลือ แต่คุณควรรู้ตัวด้วยว่าเขาแค่ใช้ประโยชน์จากคุณ”

“...ค่ะ”

ฉันไม่ตีใจเลยสักนิด และที่จริงฉันก็รู้ตัวดี สำหรับซาโตมิคุง ฉันเป็นแค่คนที่เขาใช้ประโยชน์ได้ เป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่เขาใช้งานง่าย โดยโยนงานยุ่งยากมาให้ได้ เพราะอย่างนั้นเขาถึงเข้ามาคุยกับฉัน เฉพาะเวลาที่ต้องการความช่วยเหลือ ถ้อยคำที่ฉันพูดออกไปไม่ได้สั่งสมอยู่ในใจ

เมื่อต้องเผชิญกับความจริงที่ฉันสร้างทำเป็นมองไม่เห็น ฉันก็สมเพชตัวเองและเจ็บแปลบในโพรงจมูก

“เฮ้อ...เล็กทำท่าเหมือนจะร้องไห้แบบนั้นสักทีเถอะ อายุตั้งเท่าไหนแล้ว”

ฉันหลุบตาลง เมื่อหัวหน้าตอกย้ำถึงความน่าสมเพชอย่างไม่ปราณี
“...ขอโทษค่ะ”

อารมณ์ของฉันแทบจะเอ่อล้น ดวงตาเริ่มมีน้ำตาคลอ

“น้ำตาใช้ไม่ได้ผลกับฉันหรอกนะ เรื่องของตัวเองก็ต้องปกป้องด้วยตัวเองสิ”

บริเวณกระเพาะอาหารค่อย ๆ ร้อนผ่าว แถมในใจฉันยังอัดอั้น
อย่างบอกไม่ถูก

ทั้งที่อยากพูดความรู้สึกของตัวเอง แต่ฉันกลับนึกคำพูดที่
เหมาะสมไม่ออกจึงได้แต่กัดริมฝีปากตัวเอง

“คุณนะเป็นประเภทที่ถูกยึดเยียดงานได้ง่าย ๆ สิเนาะ แล้วทรงผม
นั้นก็ด้วย ถ้าทำทรงนั้นในเวลาส่วนตัวก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่สำหรับ
ผู้หญิงอายุน้อยอย่างคุณ ทำทรงผมนั้นจะโดนดูถูกได้ง่าย ๆ รวบผมไว้
จะดีกว่า”

“เข้าใจแล้วค่ะ”

“เสื้อผาก็ด้วย สวมสีเรียบ ๆ กว่านี้หน่อย ซาโตมิกุก็เหมือนกัน
ทุกคนชอบแต่งตัวดูฉลาดกันเกินไปแล้ว”

โดยปกติแล้ว ที่บริษัทนี้ทุกคนแต่งตัวได้อย่างอิสระ トラาบโด
ที่ไม่แปลกประหลาดจนเกินไป ทว่าแผนกประชาสัมพันธ์ที่ฉันทำงาน
อยู่ค่อนข้างเข้มงวดเรื่องการแต่งตัวนิดหน่อย

ฉันชอบสวมเสื้อผ้าสีพาสเทลโดยนำเสื้อผ้าของบริษัทมาจับคู่
อยู่บ้าง

แน่นอนว่าเวลาที่ต้องพบปะบุคคลภายนอก ฉันจะสวมเสื้อผ้า

สี่เรียบ ๆ และดูเป็นทางการ ถึงอย่างนั้นดูเหมือนหัวหน้าแผนกจะคิดว่าทุกคนควรแต่งตัวแบบนั้นเป็นประจำ

“ฉันว่าคุณน่าจะสวมกางเกงของยูดีนะ”

ยูดีคือแบรนด์ของบริษัทเราที่ออกแบบและผลิตเสื้อผ้าสีขาวดำ และเทาเป็นหลัก หัวหน้าแผนกเองก็มักจะสวมเสื้อผ้าของแบรนด์นี้วันนี้ก็เช่นกัน เธอแต่งตัวเรียบ ๆ ด้วยกางเกงผ้าสีเทาและเสื้อเชิ้ตสีขาว ผมดำยาวประบ่ารวบด้วยกิ๊บหนีบผม

หัวหน้าแผนกไม่ชอบการแต่งตัวหวานแหววแบบผู้หญิง แถมยังแนะนำเรื่องรูปลักษณ์ภายนอกกับลูกน้องของตัวเองด้วย ซาโตมิคงพูดจาเอาตัวรอดเก่ง แต่ฉันกลับนึกคำโต้แย้งในสถานการณ์แบบนี้ไม่ออก แทนที่จะมีปัญหาก็ถูกเพ่งเล็ง ผู้ทำตามแต่โดยดีจะดีกว่า

ถึงจะคิดแบบนั้น แต่ก็อดเสียตายไม่ได้ที่ตั้งแต่พรุ่งนี้ไป ฉันต้องรวบผมที่ตัดลอนอ่อน ๆ

หลังจากเข้าทำงานและสั่งสมประสบการณ์ในฐานะพนักงานประจำร้านค้า ในที่สุดฉันก็ได้งานที่สำนักงานใหญ่ซึ่งรอกอຍมากกว่าครึ่งปี ฉันตระหนักดีว่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นเรื่องยากลำบากยิ่งกว่าเนื้อหาของงานเสียอีก

ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่ารูปลักษณ์ของฉันในฐานะคนทำงานมีความสำคัญยิ่งกว่าสมัยที่ฉันเป็นพนักงานประจำร้านค้า

ถึงอย่างนั้น ในเมื่อบริษัทให้อิสระเรื่องการแต่งตัวในระดับหนึ่ง บางครั้งฉันจึงอึดอัดที่แผนกของฉันเป็นเพียงแผนกเดียวที่กะเกณฑ์เรื่องเสื้อผ้าและทรงผม

“อีกอย่างนะคุณคาเสะ คุณต้องกล้าพูดในสิ่งที่อยากพูดให้ได้ อย่างฉัน”

ถ้าตอนนี้ฉันพูดสิ่งที่ยากพูด สถานการณ์จะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นไหมนะ

ถ้าฉันพูดกับซาโตมิคุงว่า งานที่ตัวเองรับมาแล้วก็ต้องรับผิดชอบ และทำให้เสร็จสิ ความสัมพันธ์คงแย่ลง แถมนฉันยังพูดได้เลยว่า ซาโตมิคุงคงจะทำเอกสารแบบลวก ๆ จนเดือดร้อนแผนกอื่นไปด้วยแน่

“ซาโตมิคุงเองก็มีมติที่โยนงานมาให้คุณ แต่คุณคาเสะต้องทำความเข้าใจด้วยว่า คุณเองก็มีส่วนที่ทำให้เกิดปัญหานี้เหมือนกัน”

“ขอโทษค่ะ”

ในปากแห้งผาก เสียงก็แหบ ส่วนลึกในลำคอกก็เจ็บคล้ายกับว่าเกิดการอักเสบ

“คุณคาเสะไปพูดกับซาโตมิคุงให้ชัดเจนด้วยละ”

หัวหน้าไม่ตำหนิซาโตมิคุงที่โยนงานให้ฉัน แต่กลับเรียกฉันมาตำหนิ เธอมักพูดว่า “เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกัน คงคุยกันง่ายใช่มั้ย” แต่ฉันรู้สึกว่เธอน่าจะมีเหตุผลอื่น

ซาโตมิคุงเข้าสังคมเก่ง รู้จักคนมากหน้าหลายตา และมักไปดื่มสังสรรค์กับคนจากหลายแผนก

ถ้าโพงเดินได้ เคยมีคนนิยามแบบติดตลกถึงเขาเช่นนั้น และก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

หากมีข่าวลือเข้าหูเขาเมื่อไร เรื่องนั้นจะถูกแพร่กระจายออกไปในพริบตา

เขาจะกระจายข่าวลือในวงเหล้าด้วยการถามว่า “รู้เรื่องนั้นมั้ย” และจะพูดเกินจริงให้ฟังดูตลกขบขันพร้อมรอยยิ้มเป็นมิตร เพื่อดึงดูความสนใจของอีกฝ่าย จนดูคล้ายกับข่าวซุบซิบในนิตยสารรายสัปดาห์

ซาโตมิคุงเป็นคนแบบนั้น และหัวหน้าแผนกก็ไม่ชอบยุ่งกับเขา

บ่อยครั้งที่เธอให้ฉันเป็นคนกลางไปพูดกับเขา

“การมีน้ำใจเป็นเรื่องดี แต่ถ้าจัดการชีวิตตัวเองไม่เป็น คุณจะลำบากในวันหน้า”

“...ฉันจะระวังค่ะ”

ฉันอึดอัดที่ถูกตราบาน้ำว่ามีน้ำใจ ฉันไม่ได้รับงานของซาโตมิคุงมาทำเพราะฉันมีน้ำใจ แต่เหตุผลสำคัญเป็นเพราะหากฉันปฏิเสธ อาจส่งผลกระทบต่อทีมงานของฉันไปด้วย

ก่อนหน้านั้นเคยมีครั้งหนึ่งที่ฉันช่วยเขาไม่ได้จริงๆ ซาโตมิคุงเลยเข้าประชุมพร้อมกับเอกสารที่ทำครึ่ง ๆ กลาง ๆ ดูเหมือนว่าตอนนั้นหัวหน้าแผนกจะถูกรองประธานตักเตือนให้ดูแลพนักงานใหม่ให้ดี

หลังจากนั้นหัวหน้าแผนกก็ตำหนิฉัน ว่าอย่าสนใจแต่งานของตัวเอง แต่ต้องช่วยเหลือกันในฐานะเพื่อนร่วมรุ่น ซาโตมิคุงยังเคยพูดว่า ถ้าคุณคาเซะช่วยทำเอกสารก็น่าจะทำเสร็จทันเวลา และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ซาโตมิคุงก็ฟังฉันทุกครั้งที่เขามีเรื่องเดือดร้อน

ทว่าพอเวลาผ่านไปไม่กี่เดือน ฉันกลับถูกตำหนิที่ช่วยทำเอกสารให้ซาโตมิคุง ฉันควรจะทำยังไงดี

หลังคุยกับหัวหน้าเสร็จ ฉันก็ตรงไปที่ห้องพักผ่อนพนักงานคล้ายกับจะหนี แต่แล้วฉันก็เวียนศีรษะ

ฉันหลับตาลงแล้วถอนหายใจสั้น ๆ อาจเป็นเพราะวันนี้ฉันยังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เช้า นอกจากดื่มกาแฟ

ไม่มีอาหารที่อยากกินเลย แต่ฉันก็กินเพียงเพื่อเติมเต็มกระเพาะอาหารที่ว่างเปล่าเท่านั้น ถึงอย่างนั้นการกินอาหารก็เป็นเรื่องยุ่งยากหลายวันมานี้ฉันจึงกินแค่เยลลี่เสริมสารอาหารให้พออยู่ท้อง

ดูเหมือนว่าถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป ร่างกายจะทนไม่ไหว คงต้องออกไปซื้ออะไรสักอย่างทีก็กลงคอง่ายๆ

ขณะที่ฟังผนัง ก็มีผู้หญิงผมบ๊อบสั้นเดินเข้ามาในห้องพักพนักงาน คุณทาบตะจากแผนกออกแบบนี่เอง

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“...ไม่เป็นไร”

“ฉันได้ยินเสียงลุดออกมาข้างนอกนิดหน่อย เรื่องซาโตมิอีกแล้วใช่ไหม”

คุณทาบตะมีดวงตาเรียวยาวโดดเด่น มองเฉินๆ อาจดูเหมือนคนนิสัยดุคัต แต่ในบรรดาเพื่อนร่วมรุ่น เธอมักจะเข้ามาถามไถ่และรับฟังอย่างเห็นอกเห็นใจในเวลาที่ฉันพบเจอปัญหา

“ให้ฉันพูดกับเขาให้เอามั๊ย”

“อย่าเลย คุณทาบตะอยู่คนละแผนกด้วย อีกอย่าง ฉันว่าอย่าเกี่ยวข้องกับซาโตมิคุณจะได้ดีกว่า ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นปัญหาภายหลังได้”

“แต่ว่า...”

“ขอบคุณที่เป็นห่วงนะ”

ฉันดีใจที่คุณทาบตะเป็นห่วง แต่ไม่อยากจะปล่อยให้เธอลงมือทำอะไรถึงซาโตมิคุณจะเป็นเพื่อนร่วมรุ่น แต่เขาก็เป็นคนโดดเด่นและมักมีผู้คนรายล้อม หากตั้งตัวเป็นศัตรูกับเขา รับรองได้ว่าจะต้องเจอปัญหายุ่งยากกว่านี้แน่

ถ้าเป็นไปได้ ฉันก็อยากจบเรื่องด้วยการประนีประนอมและใช้พลังงานให้น้อยที่สุด

“ว่าแต่สีหน้าเธอดูไม่ค่อยดีเลย”

“เพราะยังไม่ได้กินอะไรเลยมั้ง”

“...แค่นั้นจริงๆ เหรอ ได้ตาก็กลัว ฉันว่าเธอควรพักผ่อนบ้างนะ”

“ไม่เป็นไรจริงๆ แค่นอนไม่พอนิดหน่อยเอง”

ฉันยิ้มตอบคล้ายกับไม่มีอะไร แต่ในใจกำลังร้อนรน

ตอนแต่งหน้าเข้านี้ฉันส่องกระจกดูแล้วนะ แต่ไม่ทันสังเกตว่ามีรอยคล้ำใต้ตา แถมเธอยังบอกว่าสีหน้าดูไม่ค่อยดี ฉันคงต้องฝืนกินอะไรสักหน่อยแล้วนอนพักจริงๆ

“แต่—”

“เมื่อกี้เค้าเสะโดนหัวหน้าดูในห้องอาหารต่อหน้าธารกำนัลนะ”

เสียงผู้ชายคนหนึ่งดังมาจากนอกห้องพักพนักงานจนกลบเสียงของคุณทาบาตะ

แน่นอนว่าเขากำลังพูดถึงฉัน หัวใจของฉันเต้นรัวเพราะความวิตกกังวลที่มีดมนและหตุหุ ฉันได้แต่กดท้องตัวเองด้วยมือที่สิ้นเทพยายามด้านความรู้สึกอยากหนีไปจากตรงนี้

“จริงเหรอ ยายนั่นอธยาศัยคืออยู่หรอก แต่ทำงานไม่ได้เรื่อง เป็นพวกที่มักโดนดุประจำแผนกประชาสัมพันธ์เลยละ อ๊ะ ไม่สิ ต้องเรียกว่าเป็นกระสอบทรายประจำแผนกประชาสัมพันธ์ต่างหาก!”

“โห ใจร้ายจัง นายไม่ค่อยโดนหัวหน้าดู น่าจะช่วยเขาหน่อยนะ”

“ไม่เอาหรอก ผมเป็นพวกรักสงบ ไม่อยากโดนหางเลขไปด้วย”

“แต่เธอถูกดูเพราะนายโยนงานให้ไม่ใช่หรอ”

“เธอรับไปทำเองก็รับผิดชอบเองสิ”

คนที่กำลังพูดเสียงดังอย่างว่าเริงคล้ายกับเป็นเรื่องของคนอื่นคือซาโตมิคุง ฉันรู้สึกเหมือนนัยน์ตาพราดำมืด ได้แต่กัดริมฝีปากล่างไว้แน่น

— ถ้าจัดการชีวิตตัวเองไม่เป็น คุณจะลำบากในวันหน้า

ฉันคงจะจัดการชีวิตตัวเองไม่เป็นอย่างที่ซาโตมิคุงและหัวหน้าแผนกพูดจริงๆ นั่นแหละ ถึงอย่างนั้นทั้งที่ต้นเหตุมาจากซาโตมิคุง แต่เขากลับหัวเราะและพูดคุยกับพนักงานรุ่นพี่เหมือนว่าตัวเองไม่เกี่ยวข้องด้วยเลย

“ไอ้หมอนั้น...!”

คุณทาบาตะตั้งท่าจะกระโจนออกไปเดี๋ยวนี้ ฉันจึงรีบคว้าแขนของเธอไว้

“ไม่เป็นไรหรอก”

แม้จะพูดแบบนั้น แต่ในใจฉันกลับตั้งคำถามว่า “ไม่เป็นไรแน่เหรอ”

ไม่มีเรื่องไหนที่ไม่เป็นไรเลย ความจริงฉันโมโหซาโตมิคุงมากและไม่พอใจที่หัวหน้าแผนกเอาแต่ตำหนิฉันโดยไม่ตำหนิเขาเลย

แต่ฉันต้องทน เพราะถ้าระเบิดอารมณ์ตอนนี้ พอสงบสติได้แล้ว ฉันคงเสียใจภายหลังแน่ๆ

“โอ้ย...”

ความเจ็บปวดที่คล้ายกับถูกของมีคมทิ่มแทงแล่นผ่านบริเวณเหนือเข่าตา

“คุณคาเสะ!”

ขาของฉันไร้เรี่ยวแรงจนทรุดตัวลงบนพื้น เหงื่อค่อยๆ ซึมออกมาจากทั่วร่างกาย ภาพตรงหน้ากลายเป็นแสงสีขาววูบวาบ

แม้จะได้ยินเสียงคุณทาบาตะเรียกชื่อ แต่เพราะกำลังฝันทนนกับอาการปวดหัวอย่างรุนแรง ฉันจึงส่งเสียงตอบเธอไม่ได้

“ใครก็ได้! ช่วยที!”

เสียงของคุณทาบาตะดังก้อง คงเพราะเธอออกไปขอความช่วยเหลือจึงมีพนักงานชายรีบวิ่งเข้ามาดูแล้วอุ้มฉันขึ้น ฉันสบตาซาโตมิคุงซึ่งกำลังยืนอึ้ง แต่ไม่มีแรงจะพูดกับเขา

เรื่องนี้คงถูกเอาไปพูดต่อจนฉันกลายเป็นข่าวลือในวงเหล้าแน่ ๆ เขาคงเอาไปเล่าเป็นเรื่องแกล้มเหล้าอย่างสนุกสนานในแบบของเขา ฉันคิดเรื่องนั้นด้วยสติที่เลือนราง แล้วหุบตาลงพลางคิดว่าจะเป็นอย่างไรงี้ช่างเถอะ

ฉันถูกพาไปนั่งบนเก้าอี้ในห้องประชุมที่ว่างอยู่

คุณทาบาตะถามว่าจะให้เรียกรถพยาบาลไหม แต่ฉันไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่จึงปฏิเสธ แล้วขอให้เธอช่วยเอาเก้าอี้ในห้องประชุมมาวางต่อกัน และใช้นอนพักแทนเตียงจนกว่าอาการปวดจะดีขึ้น

ฉันสังเกตว่าการหายใจของฉันทั้งตื่นและถี่ จึงพยายามสูดหายใจเข้าลึก ๆ

หลังหายใจเข้าออกซ้ำ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง อาการปวดก็ค่อย ๆ ทุเลาลง เพราะฉันมัวแต่ฝืนทนกับอาการปวด รู้ตัวอีกทีก็พบว่าแค่หายใจให้เป็นปกติฉันยังทำไม่ได้เลย

หลังจากนั้น ดูเหมือนคุณทาบาตะจะช่วยพูดกับหัวหน้าแผนกฉันจึงได้กลับบ้านก่อนเวลา

เธอช่วยหยิบกระเป๋ามาให้ด้วย ฉันจึงโล่งใจที่ไม่ต้องกลับไปโต๊ะทำงานอีก

ฉันพักอยู่ราว ๆ สิบห้านาที จากนั้นก็ไปโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้บริษัท ดูเหมือนฉันจะมีอาการขาดน้ำ จึงต้องให้น้ำเกลือเพื่อให้ร่างกายฟื้นตัวพอที่จะเดินไหว จากนั้นค่อยเข้ารับการตรวจกับหมอ

หมอตี๋เตือนฉันเรื่องพฤติกรรมมารกินและการนอน รวมถึงบอกว่าฉันจำเป็นต้องพักผ่อนให้เพียงพอ แต่ฉันคิดว่าคงได้พักแค่วันนี้เท่านั้น พรุ่งนี้ก็ต้องกลับไปใช้ชีวิตเหมือนที่ผ่านมา

ฉันซื้อของที่พอจะกินลงจากซูเปอร์มาร์เก็ต แล้วเดินกลับบ้าน นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันกลับบ้านทั้งที่ยังเป็นเวลากลางวัน

ขณะที่ฉันรู้สึกผิดเล็กน้อย ก็นึกถึงคำพูดของคุณทาบาตะ “เครียดหรือเปล่า”

ฉันคิดว่าสาเหตุมาจากหลายเรื่อง

สาเหตุหลักคือซาโตมิคุงที่โยนงานให้ฉัน หัวหน้าแผนกที่ดำนิฉันอย่างไม่สมเหตุสมผล รวมถึงเพื่อนร่วมงานในแผนกเดียวกันที่ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเพราะไม่อยากข้องเกี่ยวกับ

แต่ฉันไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหาซึ่งเป็นสาเหตุของความเครียดนี้ได้อย่างไร

ฉันถอดตัวเองผ่านเสื้อโค้ตที่สวมอยู่ ทั้งที่พันผ้าพันคอผืนหนาแล้วแท้ ๆ แต่ฉันกลับหนาวเหลือเกิน

หลังเอนกายนอนบนเตียงโดยปล่อยให้เวลาไหลผ่านไปเรื่อย ๆ รู้สึกตัวอีกทีดวงอาทิตย์ก็คล้อยต่ำแล้ว

ฉันเปิดกลอนของบานกระจกแล้วก้าวออกไปยังระเบียงคล้ายกับถูกดึงดูด

อากาศในเดือนกุมภาพันธ์หนาวเหน็บราวกับหิมะเพียงคนเดียวก็สะอาดจนอยากสูดให้เต็มปอด ลมหายใจสีขาวที่พุ่งพุดออกมาจากริมฝีปากสั้นไหวเล็กน้อย ก่อนจะเลือนหายไปสู่อากาศ

แสงแดดอ่อน ๆ ลอดผ่านช่องว่างระหว่างก้อนเมฆ ย้อมย่าน

ที่พักอาศัยอันเจียบสงบให้เป็นที่อำพัน เมื่อสายลมพัดผ่าน แมกไม้ก็ไหวเอนจนได้ยินเสียงเสียดสีของใบไม้ที่แสนอ่อนโยน

แล้วน้ำตาก็ไหลอาบแก้ม

ฉันรู้สึกคล้ายกับว่าอารมณ์ที่จมดิ่งกำลังเออลันขึ้นมา

ไม่ใช่เพียงเพราะทิวทัศน์ยามเย็นอันงดงามจนน่าหลงใหล แต่ยังมีความรู้สึกว่างเปล่าและความกังวลปะปนกัน จนฉันเผลอสะดุ้งออกมาทันใดนั้นฉันก็ตระหนักว่าที่ผ่านมามีฉันไม่เคยได้ผ่อนคลายเลย

“ฉัน...ทำอะไรอยู่กันนะ”

นานมากแล้วที่ฉันไม่ได้เห็นดวงอาทิตย์ยามเย็นเช่นนี้

วันธรรมดาที่ต้องทำงานที่บริษัทจนถึง แคมต้องทำงานในวันหยุด สุดสัปดาห์อยู่บ่อยๆ หากวันไหนไม่มีงานก็จะเอาแต่นอน

พอคิดว่าท้องฟ้ายามเย็นช่างงดงามขนาดนี้ ฉันก็สมเพชตัวเองอย่างไม่มีเหตุผล ไม่ว่าจะทุ่มเทให้การทำงานมากแค่ไหน แต่ตอนนี้ฉันกลับไม่เหลืออะไรเลย

ฉันใช้หลังมือเช็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม แล้วกลับเข้าห้อง

หยิบเยลลี่ที่เพิ่งซื้อมาจากจากถุง เปิดฝาพลาสติก กลืนหอมของส้มฟุ้งกระจาย แต่พอใช้ช้อนตักเข้าปาก ฉันก็ต้องขมวดคิ้ว

“รสชาติแบบนี้ห่วย”

แม้จะสัมผัสได้ถึงความเย็นและลื่น แต่กลับไม่มีรสชาติของส้มเลย ฉันพอจะรับรู้ได้ถึงรสหวานอ่อนๆ แต่รสหวานนั้นก็จางมาก ฉันจึงหยุดกิน

ฉันรู้สึกว่าร่างกายเกิดความผิดปกติ มากกว่าจะคิดว่าเยลลี่นี้มีรสชาติแปลกไป ถ้าให้เปรียบเทียบคงเหมือนเวลาที่เป็นหวัด แต่ฉันไม่ได้รู้สึกว่าร่างกายอ่อนล้า มีไข้ เจ็บคอ หรือไอ

ฉันรีบเปิดตู้เย็น ในนั้นแทบไม่มีของกิน ซึ่งทำให้ฉันเจ็บปวดตลอดหนึ่งเดือนมานี้ ฉันแทบไม่ได้กินอะไรเป็นเรื่องเป็นราว

เมื่อไม่มีของกิน ฉันจึงหยิบขวดซอสออกมา แล้วเหยาะบนปลายนิ้วหนึ่งหยด ก่อนจะยกเลียทิ้งอย่างนั้น

“รสชาติไม่เหมือนเดิม...”

ฉันขจัดความรู้สึกแปลก ๆ นี้ออกไปไม่ได้ ซอสไม่ได้มีรสชาติหวานเค็ม แต่กลับเป็นรสจาง ๆ และไร้ความกลมกล่อม บางทีอาจเป็นเพราะความเหนื่อยล้าก็ได้

ฉันคิดเช่นนั้น คึ้นนั้นฉันจึงเข้านอนเร็วกว่าปกติ

เช้าวันถัดมา สภาพร่างกายดูเหมือนจะไม่มีปัญหาอะไร

ฉันล้างหน้า แต่งหน้า และรวบผมเพื่อไม่ให้ถูกหัวหน้าตำหนิอีก แม้จะหุดหูกก็ตาม

ขณะหยิบเสื้อสีขาวออกจากตู้เสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยน

“...โอย!”

จู่ ๆ ฉันก็คลื่นไส้คล้ายเมารถจนอยากอาเจียน ทั้งที่ต้องไปทำงานแต่ร่างกายกลับไม่ฟัง

หรือว่าจะป่วยจริง ๆ อาจเพราะเหนื่อยสะสมจากการทำงานติดต่อกันหลายวันก็ได้ แม้สมองจะคิดเช่นนั้น ทว่าส่วนลึกในใจกลับเข้าใจดี

บางสิ่งบางอย่างในตัวฉันกำลังแตกสลาย

ฉันทรุดลงนั่งบนพื้นอยู่ครู่หนึ่ง ขณะที่มือก็กำเสื้อผ้าไว้แน่น

ฉันเบนสายตามองสมาร์ตโฟนซึ่งวางอยู่บนโต๊ะเตี้ย ก่อนจะใช้ปลายนิ้วแตะที่หน้าจอ สิ่งที่น่าประหลาดใจคือสิ่งที่ปรากฏบอกให้รู้ว่าถึงเวลาที่ฉันต้อง

ออกจากบ้านแล้ว

แม้จะหนักใจ แต่จะไม่ทำอะไรเลยก็ไม่ได้ ฉันขยับนิ้วอย่างฝืนใจ เพื่อค้นหาเบอร์โทรศัพท์ของหัวหน้าแผนก

ต้องรีบโทร. แต่พอคิดว่าอีกฝ่ายจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ฉันก็กลัวขึ้นมา

ฉันลังเลที่จะกดโทร.ออก เวลาผ่านไปหนึ่งนาที สองนาที ตัวเลขที่เปลี่ยนไปคล้ายจะกดตันฉัน

แล้วฉันก็แตะเครื่องหมายโทร.ออกอย่างแผ่วเบา

สัญญาณเรียกเข้าดังราวห้าครั้งก่อนที่หัวหน้าแผนกจะรับสาย ฉันยกสมาร์ทโฟนแนบหูด้วยมือที่สั่นเทา แล้วเอ่ยว่า “ขอโทษค่ะ” เป็นคำแรก

“...ฉันขอลางานนะคะ”

—พูดออกไปแล้ว

เมื่อฉันเอ่ยคำพูดที่จุกอยู่ในลำคอ น้ำตาก็เอ่อคลอ แต่แล้วก็ต้องกลั้นหายใจทันทีที่ได้ยินเสียงถอนหายใจจากปลายสาย

“ร่างกายยังไม่ดีขึ้นหรือ เป็นหวัดหรือเปล่า มีไข้มั้ย กืองศา”

“ฉัน...ยังไม่ได้วัดค่ะ”

“รีบวัดเดี๋ยวนี้เลย เมื่อวานก็ได้พักที่บ้านแล้วไม่ใช่หรือ”

ความกล้าหาญที่ฉันพยายามเค้นออกมาถูกบดขยี้ด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดของหัวหน้าแผนก ฉันรู้ว่าการลางานจะทำให้คนอื่นเดือดร้อน แต่ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะทำงานไหวในสภาพร่างกายเช่นนี้

แต่ไม่ว่าจะอธิบายอย่างไร หัวหน้าแผนกก็คงนี้กระอาและคิดว่าฉันอ่อนแอ

“ฉัน...ไม่ไหวจริงๆค่ะ ขอโทษค่ะ...ที่ทำให้เดือดร้อน”

หัวหน้าแผนกหนึ่งเงียบไปครู่หนึ่ง

“เดี๋ยวฉันจะติดต่อกลับ วันนี้หยุดพักแล้วกัน”

เธอพูดเพียงแค่นั้นแล้ววางสาย

เร็วแรงในร่างกายเหือดหายไปหมดคล้ายกับตุ๊กตาที่ถูกตัดสายเชิด สมาร์ทโฟนหล่นลงพื้น

ในที่สุดฉันก็ยอมแพ้

งานที่ฉันพยายามและตั้งใจมาตลอด แต่ฉันกลับทนไม่ไหวอีกต่อไป ทำให้ฉันถึงไม่ได้เรื่องขนาดนี้ ฉันอยากทำงานเก่งกว่านี้ อยากทุ่มเทให้มากกว่านี้ แต่แค่คิดว่าต้องก้าวเท้าเข้าบริษัท กรดในกระเพาะอาหารก็ทำท่าจะเอ่อขึ้นมา

ขอโทษที่ทำงาน ขอโทษที่เข้ากับคนอื่นไม่ได้จนกลายเป็นแบบนี้ ฉันพร่ำขอโทษอยู่ในใจ ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังขอโทษใคร

ฉันซุกหน้าลงบนเสื้อแล้วร้องไห้โย้ ขณะเดียวกันก็นึกเกลียดความอ่อนแอของตัวเอง

หลังจากนั้นฉันก็ติดต่อคอลกับหัวหน้าแผนกและคนจากฝ่ายบุคคล เป็นการพูดคุยพร้อมกันสามคน โดยก่อนหน้าฉันส่งอีเมลอธิบายสถานการณ์กับฝ่ายบุคคลแล้ว

“ถึงสถานการณ์แบบนี้จะพูดยาก แต่ฉันก็อยากให้คุณมีความรับผิดชอบต่องาน”

เมื่อสบตากับหัวหน้าแผนกซึ่งปรากฏบนหน้าจอ ฉันก็กำมือที่วางอยู่บนเข่าแน่น ฉันรู้ว่าการมีความรับผิดชอบต่องานอย่างที่หัวหน้าแผนกพูดเป็นเรื่องถูกต้อง

ฉันไม่ควรทำงานไปกลางคันก็จริง แต่ถ้าฉันต้องฝันไปที่นั่นโดย

บดขยี้หัวใจตัวเองเพราะความรับผิดชอบ คราวนี้ฉันอาจแตกสลายจริงๆ ก็ได้ คนที่จะปกป้องฉันได้มีแค่ตัวฉันเท่านั้น ไม่มีใครรับผิดชอบชีวิตของคนอื่นได้หรอก

“คุณคาเสะ คุณไม่เคยใช้วันลาพักร้อนเลยสินะ ไม่กล้าขอลาหยุดเหรอ”

“เอ่อ...”

“ฉันจะปรับตารางให้ คุณจะได้หยุดพักร้อนสองสามวัน”

ฉันไม่ได้ขอลากะทันหันเพียงเพราะอยากหยุดพัก แต่เป็นเพราะร่างกายต่อต้าน และฉันกลัวที่จะไปทำงาน การหยุดพักร้อนสองสามวันคงไม่ช่วยให้ดีขึ้น

“ขอโทษที่ทำให้เดือดร้อนนะคะ...งานที่ฉันรับมาแล้ว ฉันจะทำให้เสร็จทั้งหมดค่ะ”

“ถ้าไม่อยากเจอหน้าซาโตมิคุงจริงๆ เตียวย้ายที่นั่งให้ก็ได้นะ”

แล้วคนจากฝ่ายบุคคลก็พูดกับหัวหน้าแผนกอย่างชัดเจนว่า “นี่เป็นปัญหาสุขภาพจิต ฉันคิดว่าคุณคาเสะจำเป็นต้องพักร้อน” ทว่าหัวหน้าแผนกกลับทำหน้าที่เอือมระอา

หัวหน้าแผนกไม่เข้าใจว่า อาการป่วยของฉันไม่ได้มีสาเหตุมาจากซาโตมิคุงเพียงคนเดียว

ดูเหมือนเธอจะพยายามโน้มน้าวฉัน โชคดีที่มีคนจากฝ่ายบุคคลอยู่ด้วย บทสนทนาจึงดำเนินไปสู่การลาพักงานชั่วคราว

ขณะที่ฉันโล่งใจ หัวหน้าแผนกก็พูดกับฉันด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“พอคุณไม่อยู่ ดูเหมือนซาโตมิคุงจะเดือดร้อนมากเลย”

ฉันรู้สึกเหมือนเธอกำลังกล่าวโทษฉัน ร่างกายจึงแข็งที่อราวกับน้ำแข็ง

“นี่”

“ก่อนอื่นเรามาคุยกันก่อนเถอะค่ะว่าจะส่งมอบงานกันยังไง คุณคาเสะมีปัญหาสุขภาพด้วย เพราะงั้นไม่ต้องกดดันตัวเองจนเกินไปนะคะ”

หัวหน้าแผนกพยายามจะพูดต่อ แต่คนจากฝ่ายบุคคลพูดแทรกขึ้นก่อนและเปลี่ยนเรื่อง หัวหน้าแผนกตั้งใจจะพูดอะไรกันนะ เพียงแค่ว่าจินตนาการฉันก็ปวดกระเพาะราวกับโดนเข็มทิ่มแทง

การที่ฉันเป็นลมล้มพับที่บริษัทเมื่อวันก่อน แถมหมอยังบอกว่าฉันจำเป็นต้องพักผ่อนให้เพียงพอ ฉันจึงได้ลาพักงานเป็นเวลาหกเดือนเพื่อรักษาตัว

แต่ฉันขอรับรองว่าอย่างน้อยขอทำงานในส่วนที่ฉันรับผิดชอบให้เสร็จก่อน ทางบริษัทจึงส่งคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กมาให้ถึงบ้าน

ช่วงสองสามวันแรก ฉันง่วนอยู่กับการทำงาน แต่พอส่งงานเรียบร้อยก็เหมือนยกภูเขาออกจากอก

ที่ผ่านมาฉันใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการทำงาน พอไม่ต้องทำงานฉันจึงเอาแต่นอนแผ่หลายอยู่บนเตียงและเหม่อมองเพดานไปวัน ๆ

ช่วงเป็นช่วงเวลาที่ว่างเปล่าจริงๆ ฉันนึกสมเพชตัวเองที่เลือกลาพักงานจนบางครั้งน้ำตาก็ไหลออกมา แต่เมื่อความเครียดจากความสัมพันธ์กับผู้คนในที่ทำงานหายไป จิตใจของฉันก็สงบกว่าที่ผ่านมา

ฉันใช้ชีวิตเช่นนี้ราว ๆ หนึ่งสัปดาห์ก็เข้าสู่เดือนมีนาคม แม้อากาศจะยังหนาวเย็นอยู่บ้าง แต่อุณหภูมิระหว่างวันก็สูงขึ้นกว่าก่อนหน้านี้ ดูเหมือนว่าเสื้อโค้ตตัวหนาจะหมดหน้าที่แล้ว